

Már megint a vesztes oldalon?

*Publicista a
hosszú hirt és be-
jelentéséről*

A D-209-es valamit motyogott a minap, hogy végre a sikeres és győztes oldalon állunk, s most ismét beletrafált a közepébe, mint mesterei, Kádár és Grósz elvtárs szokott. A derék magyar nép meg itt áll nyakig a többmilliárdos, hülyéknek szóló EU-reklámokban, azt már sejti, hogy lesz mákos guba a csatlakozás után is. A stáb netán ugyanaz, mint akik beleüvöltöttek a képiünkbe, hogy Magyarország a miénk? Szóval én azért szavazok majd nemmel az EU-ra, mert ezek a hülyék és gazemberek olyan nagyon akarják. Ha nekik jó lesz, nekünk biztosan rossz. Így volt ez a NATO-val is. A NATO-ban lenni csak egyvalakinek volt igazán jó üzlet: a magyar NATO-nagykövetnek. Most Eörsi Máttyás nyilatkozta, hogy ő lenne a legalkalmasabb EU-biztos. Ez szinte biztos. Más jelölt nem is lesz.

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

Talán kezdeném a Chirac-véleménnyel, a széles nyelvcsapású Kovács is sárgult zavarában, főnökétől még visszavonják a franciák a Becsületrendet, ezentúl csak román kitüntetésekre számíthat. Az amerikai háborút feltétel nélkül támogató európai csatlósok valóban infantilisak, felelőtlenek és neveletlenek, de hát ebben az Ügynök talán nem is hibás, most pontosan látszik, milyen intelligenciahányadosú emberek kerültek a Külügyminisztériumba a kormányváltással. Lehetett sejteni, hogy az orosz nyelvtudás és a szoc.haza előnyben. A nagyobb baj az, hogy ezek a gyászvitézek most olyasmibe rángattak bele minket, aminél ez a szerencsétlen ország tényleg többet érdemelt volna. Ugyanis minden jel arra mutat, hogy a D-209-es és társai a tőlük már megszokott ügyességgel végleg átvizik a sodródó magyar kompot a vesztes oldalra, egy olyan világhatalom kiszolgálójaként, mely világhatalom – az Amerikai Egyesült Államok – tébolyult és önpusztító módon követi a globális uralomra törő diktatúrák példáját. Pedig ha már nagy nehezen bekéredzkedtek az Európai Unióba, mégsem kellene olyan hetykén lesajnálni Franciaországot meg Németországot ezeknek a kis, könnyen összetéveszthető tagjelölteknek, akiket még le sem ültetnek a nagyok előszobájában. A Népszabadság brüsszeli tudósítója mindenesetre olyan gúnyosan utasította rendre a franciák illetanához ragaszkodó Chiracot, ahogyan elődei ugyanennél a lapnál De Gaulle-t gúnyolták a szovjet Nagy Testvér hóna alól vagy inkább sliccéből. A liberális gyászvitézek, Ügynök-kitüntetéssel díjazott hazugságyárosok egekbe menesztették szellemi vezérük, a D-209-es „országértékelő beszédét”, nem hagyva ki az alkalmat, hogy ne csepüljék viszont Orbán Viktorét, akitől érkekelhetően még akkor is tartanak, ha amúgy az egész Fideszt nem tartják túl sokra, az MDF-et pedig a barátának és harcostársnak kijáró vállveregetéssel biztatják: csak így tovább a teljes megsemmisülésig.

Csupán egy máltai lapban bukkantam rá a döbbenetes hírre, melyet nem sietett szelőztetni sem a világsajtó, sem pedig itthoni, szocialista-liberális agymosodái: tavaly Romániában egymillió terhességből (házasságon belül és kívül) hétszázszázötven szakítottak meg műviileg. Az elmúlt tizenkét évben a stagnáló népességű (24 millió) Románia lakosságának egyharmadát küldték a másvilágra „jóságos” román orvosok és jogászok. A máltai lap is nyilván csak azért figyelt fel e borzalmas tényre, mert Máltában tilos az abortusz (sőt a válás is, képzeljétek, MSZP-SZDSZ-es másságimádók!), és az is marad az EU-csatlakozás után is. Viszont feltűnt nekik egy glasgow-i lap, a Sunday Herald vérlázító kommentárja, mely szerint végre a nők ráébrednek jogaikra, gyermekgyárakból saját testikkel szabadon rendelkező egyénekké válnak, persze most, hogy csökken a népesség, az önjelölt (román) nemzetmentők azonnal akcióba léptek – mondja a lap gúnyosan. A halál kultúrájának sátáni ügynökei így vélekednek évi hétszázszázötven gyilkosságról, szerencsére nem teszik hozzá, hogy valószínűleg úgysem nagy kár értük, hiszen „csak” románok, s leginkább cigányok az áldozatok. A máltai lap megjegyzi, hogy sok máltai házaspár szívesen fogadna örökbe inkább gyermekeket Romániából, de „a volt kommunista ország mentalitása az abortuszt előnyben részesíti az örökbefogadással szemben.” Így terjed hát a civilizáció, az európai, keresztény kultúra délre és keletre, mire Románia, Medgyessy testvérországja szintén belép az áhított NATO-ba és EU-ba, már minden készen áll a test és lélek lerombolására, a szovjetek által elkezdett dicső művet bevégzi az amerikai kultúra és civilizáció, a népirtás izraeli és amerikai formájának immár klasszikus ötvözete. Megjegyzem, Máltán még hisznek a büntetés elrettentő erejében: két férfit a napokban ítélték egyenként kilenc-kilenc évre, 10-10 000 máltai font pénzbüntetésre (kb. 20 000 dollár) és teljes vagyonelkobzásra – 19 vadkendertövet találtak a tanyájukon, s hiába védekeztek azzal, hogy csak saját fogyasztásra termelték. Az MSZP-

SZDSZ-es másságimádók normális körülmények között aligha védhetnék ilyen eredményesen a kábítószer-termelők, -terjesztők és -fogyasztók érdekeit. De hát ez nem normális ország, ez Medgyessy népe – legalábbis az a fele a népességnél, mely állítolag az ingyensőrré és -virslire szavazott.

Miután láthattuk mozgó- és állóképekben is a Kossuth téren egymás mellett tüntető két „szélsőséget”, s gondosan tanulmányoztuk a vitát, mely főleg a Legmagasabb Fórum, a Népszabadság hasábjain bontakozott ki, vajon Budapest szovjet elfoglalása felszabadulás volt-e és ha igen, pontosan kiknek és miért, megint oda lyukadtunk ki, mint Eörsi István és Hegyi Gyula, hogy a német fasizmus és a szovjet kommunizmus rémtettei között nem szabad egyenlőséget tenni, mert a náci szörnyűség és a szovjet iszonyat nem összemérhető, mert „a hitleri világuralom olyan veszélyt jelent, amely semmihez sem hasonlítható”, ahogyan Auschwitz is az abszolút nulla pont, a történelem vége és kezdete, amint a Kritika legutóbbi számában Szilágyi Ákos kifejtette: „E világon semmi nem maradhat érvényben Auschwitz eleven emlékezte – folytonos elképzelése és elgondolása – nélkül. Ebben az értelemben Auschwitz a kánon, vagyis a zsinórmérték, a törvény, amelyhez mindent mérünk kell.” Ha most Auschwitz helyére Istent íránk, gyönyörű, hitbuzgalmilag is minősíthető gondolat volna ez: ritka jelenségnek lehetünk tanúi az elmúlt évtizedben – egy új, dogmatikus vallás született meg, melynek tételei hittételek, amelyeket vitatni bűn és üldözendő eretnokség. Némiképp ide kapcsolható a magyar Himnusz éneklése közben izraeli zászlót lengető cionisták tüntetése, de az a hír is, mely szerint „más történelmi egyházakhoz hasonlóan 25 millió forinttal támogatja a hódmezővásárhelyi önkormányzat a helyi zsidó hitközséget – ezt jelentette be tegnap Lázár János polgármester, amikor látogatást tett a városban Judith Varnai Shorer, Izrael állam nagykövete, valamint Tordai Péter és Zoltai Gusztáv, a Mazsihisz vezetői. Mint arról lapunkban korábban hírt adtunk: a helyi önkormányzat korábban minden hódmezővásárhelyi középiskolának megvásárolta Kertész Imre Sorstalanság című művét, ám annak néhány példányát közterületen szét tépve találták meg később.” (Népszabadság, 2003, február 19). Tudom, illetlen volna feltenni a kérdést, vajon hány izraelita vallású ember él Hódmezővásárhelyen, hogy legalább jute egy milliócska mindenkinek a 25-ből, különösen, hogy a Mazsihisz állandóan úgy érzi, hátrányban van a többi történelmi nagyegyházzal szemben, Zoltai Gusztáv ügyvezető

igazgató ugyanis elmondta, félelmük beigazolódott, a népszámláláskor „mindössze 13 ezren merték bevallani zsidó vallásukat” (Népszava, 2003. február 19). Ha most a dupláját vesszük e „megalázó” (Zoltai G.) számnak, akkor is szép dolog, hogy egy órával tovább nyitva tartanak a szavazóközpontok majd az EU-népszavazáskor a hívó izraeliták kedvéért. Tudom, hogy közel az idő, amikor nemcsak a hódmezővásárhelyi polgármester fogja elszámoltatni, megvan-e a diákok ajándékkönyve (megvolt, jelentem), hanem minden magyar állampolgárnak be is kell mutatni a saját példányát, havonta lepecsételtetni, és az ellenőröknek felmondani a kijelölt részleteket. Nem is mernék én ilyen politikailag inkorrekt gondolatokra bukanni agyam oly gondosan őrzött rekeszeiben, mint ahol az APEH tartja a lemásolt adótitkainkat, csak annyit jegyeznek meg némi aggodalommal, hogy hálátlan a világ, és nem mindig annak lát minket, mint aminek mi magunkat látni szeretnénk. Például megjelent egy könyv, Amerikának lenni címmel, éppen a legjobbkor, Amerikában. A szerző, J. Purdy szembesíti a magát a szabadság bajnokának képzelő Amerikát a róla kialakult, nem éppen hízelgő külső képpel, s kifejti egyebek között, hogy „a terror a nagy dühösek és nagyon gyengék eszköze lett, mert csupán ilyen módon tudják megsebezni az erőst”. Ha ezt egy arab szerző írta, nyilván lecsapna rá Amerika és Izrael és az egész Szabad, Művelt és Civilizált Világ haragjának összes mennyköve, mert Amerika oldalán nem illik vitatkozni, Izraelt meg nem illik bántani az ismert okokból, lásd fentebb Hódmezővásárhely és Auschwitz összefüggéseit. Ez a J. Purdy azt írja – idézi a Los Angeles Times (2003. február 18): „Franciának lenni affektálás, orosznak lenni perverzión, a világ szegényebb tájairól származni kínos; de amerikaiaknak lenni pusztán annyi, mint embernek lenni” – foglalja össze a kurrens amerikai vélekedést a szerző. Mi, magyarok a „kínos” kategóriába tartoztunk eddig, de most, a Kárpátok Génusza vezetésével ott állunk majd a vártán az amerikaiak mellett, és csapatainkat a daliás Juhász honvédelmi miniszter parancsnoksága alatt Bagdad elfoglalására küldjük.

Nagyon úgy látszik, Amerika és Izrael provokálja az egész világot, itthoni csatlósai, helytartói és ügynökeik pedig provokálnak minket, meddig tart a türelmünk. Népünk másik bölcs vezére, Kovács úr is eltűnődhetne, hogyan lehetséges, hogy még a NATO is szembeszáll Amerikával, s eljőhet az idő, hogy annak a szűk körnek, mely most Magyarország nevében hadat üzen a fél világnak, Taszáron kell menedékkjogot kérnie új gazdától. Mert ebből még nagyon nagy baj lehet, ez nem csehszlovákiai bevonulásnak ígérkezik, kedves elvtársak. Mindig az a vesztes oldal, ahol ti vagytok. ■

Országértékelések meg minden

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.”

Karinthy Frigyes

SZALAY KÁROLY

Nem győzöm ezt a tempót. Szép nyugodtan leülök az írógéphez, hogy fölfedjem újabb tapasztalataimat: Orbán Viktor pusztá léte agyzsibbadást okoz az úgynevezett baloldalnak. Megőrülnek tőle. Országértékelő beszédétől begörcsöl Kuncze, Kovács és pláne Lendvai Ildikó, a soros begörcsölő és kínosan szellemeskedő. És végszükségükben csatasorba állítják az Apokalipszis négy lovasát (ló nélkül is magas lovon) a magyar ATV-ben, Úristen, micsoda négy lovas! Az exminiszterelnök pedig mit sem törődve velük, összevet, könnyedén leltároz. Mindazt, amit ez a balfácán kormány megszüntet, lerombol. És fasisztázik, antiszemítázik, másságozik, üvegzebezik, ezüsthajózik ahelyett, hogy fölkeszülne a félelmetes bekövetkezőkre. Bizonyisten sajnálom környezetem ama nem kevés aranyapáit, akik már megint beszopták a vörös lókolbászt! Ha tudnátok, mekkora kommunista mellényt vettek magukra a választások után! Persze ők nem sajnálják engem, sőt fülig szalad a szájuk a kárörömtől. De hát az én szememben ők is csak magyarok, ha gyászmagyarok is, polgártársak, ha antipolgárok is, és társaknak sem igaziak, de mégiscsak emberek, nemcsak baloldaliak, akiket átvágtak lapáttal a palánkon.

Kuncze kijelentette: fölösleges az Orbán-beszéddel foglalkozni, mert országértékelő beszédet csak a gyakorló miniszterelnök mondhat, és azt is csak az Országgyűlésben. Őrület, hogy ez az ember ugyanannak az Alma Maternek a levegőjét szívta, aminek én, közös volt a magyartanárunk is, és sejtelve sincs a demokrácia mibenlétéről.

De azért Szvatopluknak érz magát és kótyavetyéli légterünket, földünket, vizeinket, vasútjainkat. És nem érdeklik a következmények. És lelkendezik társa országértékeléseért, amit gúnyból nevezek annak, persze. Mert Medgyessy szövege még mindig füstbement (ötéves) tervszindróma, álmodozás, képzelgés, amit alkalmasint hőbörgésnek is nevezhetünk. Az Álmodó álmodója karikatúrája. Ez a miniszterelnök úgy rekedt itt a múltból, mint egy szolgalelkű kövület. Neki mindegy, hogy kit, kinek és mit, a lényeg, hogy beidegzett reflexei szerint csinálhassa. És a rendőrség is úgy rángatózik, mint Galvani bé-

kacombja. Betilt, megenged, visszavon, följelent. 1956. október 23-án is ez történt: enged, betilt, enged. És Gerő teleszájjal fasisztázott, ahogyan most baloldalék.

Szóval én még ott tartok, hogy az országértékelésekről beszéljek, holott napjaink aktuális eseményei múlt századi történelmünk legbajósabb időszakát idézik meg borzongó képzeletben. Hogy szídjá Horthyt ez a béna eszű baloldal! Holott csontváza csontkezét kellene csókdosnia Kovácsnak meg Medgyessynek és tisztelni haló porában is, mert bizony Horthy, torkán Hitler késével sem engedte átvonulni a német csapatokat Lengyelország ellen. És Jugoszlávia lerohanása sem úgy történt, ahogyan ma is hazudják, viszont Teleki öngyilkos lett. És lódtanak, csúsztatnak, föllentenek. Óh borzalom! A szlovák határon rostokolnak az amerikai szerelvények, és a gaz magyarok nem engedik át őket. Micsoda injúria! Na és? Hát hadd rostokoljanak. Addig jó mindenkinek, míg ott rostokolnak. Kivált, hogy nincsenek is ott. Csak Kovácsék vágyálmában léteznek. Egyszer már beugrottunk a szlovákok miatt. Tán nem kéne még egyszer. Kivált, hogy ennek a majomkodásnak nincs tétje, sem a Felvidék, sem Erdély, sem a Délvidék. Ülünk már nyugodtan a hátsonkon, nehogy fenekünk lyukába dugjanak az alkaidák egy-egy robbanó rudacsot.

És miközben a nyakunkon a harmadik világháború, amiből harmadszor maradhatnánk ki, de politikusaink nem tanulnak az Istennek se, azt mondja itt nekem józsefvárosi aranyapa barátom: te, ez a Medgyessy a szovjet ügynöke. Nyakába varrta az amerikaiaknak, hadd veszítsen háborút az USA is. Rossz ómen a magyar szövetség. Meg a többi posztkommunista állam is. A franciák megmondták.

Medgyessy pedig mesél, csak mesél. Átmegy Pósa bácsiba és szeretetteljesen csöpgög a jóságtól, akárcsak Szabolcska Mihály. És pont olyan bölcs is. Hát illet észrevenni, hogy az emberek mennek az utcán, meg a tanulók tanulnak a tanodában, és a villamosok villamosnak a síneken! Ki gondolta volna Medgyessy nélkül! Vetekszik a Karinthy által súrítményezett szabolcskai bölcsességgel. Aszongya, hogy:

A mi falunkba ákácfaék alatt / Fehérre meszelt házak állanak, / És estefelé, ha a nap lehull, / bealkonyul. // A mi falunkba nyáron nő a zab / És éjszaka van, ha nem süt a nap / Forgácsot vág ki fából a gyalu / Csodálatos, csodálatos falu.

Medgyessy, Kovács és – naná, majd nem – Lendvai Ildikó is dudorász halkan egy versikét a fentebbi „két” szerzőtől. Amit maguk között árokbetemető munkadalnak neveznek:

Kicsi kunyhó, szerető szív / Messze égbolt, tiszta, kék – / Fulladjon meg Orbán Viktor / Lehetőleg máma még. ■